

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **Joštova akademie, o. p. s.**, se sídlem Vlhká 170/14, Brno, zast. doc. JUDr. Zdeňkem Koudelkou, Ph.D., advokátem se sídlem Vlhká 170/14, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 529/7, Praha 1, proti rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 10. 11. 2008, č. j. 16 706/2008-30/1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2013, č. j. 6 Ca 3/2009 – 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 6 800 Kč, k rukám jeho zástupce doc. JUDr. Zdeňka Koudelky, Ph.D., advokáta se sídlem Vlhká 170/14, Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy (dále též „ministr“ či „odvolací orgán“) ze dne 10. 11. 2008, č. j. 16 706/2008-30/1 a byla mu uložena povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 2 000 Kč žalobkyni. Tímto rozhodnutím byl zamítnut rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále též „správní orgán I. stupně“ či „ministerstvo“) ze dne 29. 7. 2008, č. j. 14 102/2008-30 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), o neudělení státního souhlasu působit jako soukromá vysoká škola a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Předmětem sporu v posuzované věci je otázka přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů ve věci neudělení státního souhlasu žalobkyni působit jako soukromá vysoká škola.

[3] Městský soud po shrnutí žalobních bodů, vyjádření stěžovatele a relevantní právní úpravy dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí ani žalobou napadené rozhodnutí neodpovídá zákonným požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí pouze konstatoval, že se ztotožnil se stanoviskem Akreditační komise, že personální zajištění není dostatečné. Ani z odůvodnění odvolacího orgánu (tj. ministra) nebyla městskému soudu zřejmá vlastní úvaha týkající se posouzení skutečností hodnocených Akreditační komisí, ale i dalších zjištěných skutečností, které správní orgány vedly k závěru o nesplnění podmínek pro udělení státního souhlasu.

[4] V rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně poukázala na to, že významně posílila pedagogický sbor oproti své první žádosti a ten překračuje minimální kritéria požadovaná u bakalářského studijního programu. V této souvislosti uvedla seznam vyučujících, u kterých dle jejího názoru nelze v žádném případě hovořit o nedostatku publikační činnosti bez vazby na vyučovaný předmět. Přílohou rozkladu pak byl přehled publikační činnosti uvedených vyučujících. Dále poukázala na to, že ostatní vyučující možná nemají bohatou publikační činnost, nicméně se jedná o uznávané odborníky z praxe, kteří jsou rovněž schopni kvalifikovaně zajistit výuku. Podotkla, že kvalita pedagogického sboru je posuzována pouze z hlediska kritéria publikační činnosti, což je velmi jednostranné a ne zcela vypovídající. Ke stanovisku Akreditační komise ohledně státní zkoušky pak uvedla, že se k němu nelze vyjádřit, neboť je příliš obecné a nekonkrétní. K těmto námitkám a argumentům se odvolací orgán rozhodující o rozkladu v odůvodnění napadeného rozhodnutí blíže nevyjádřil a nevypořádal se s nimi, což je další vada způsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

[5] Městský soud proto postupoval dle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací stěžovateli k dalšímu řízení. Stěžovateli bylo uloženo, aby se vypořádal se všemi námitkami vznesenými v rozkladu a aby řádně zdůvodnil závěr o tom, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro udělení státního souhlasu působit jako soukromá vysoká škola.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobkyně

[6] Stěžovatel brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Má za to, že pro postup dle § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 1 s. ř. s. neexistovala právní a skutková opora s ohledem na obsah žalobou napadeného rozhodnutí. Městský soud nesprávně interpretoval a aplikoval mj. § 68 odst. 3, § 51 odst. 3 a § 149 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), stejné nesprávnosti se dopustil i u § 39 odst. 8 písm. a) i b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o vysokých školách“). V neposlední řadě se městský soud nevypořádal se všemi jeho námitkami, uvedenými ve vyjádření k žalobě a k replice žalobkyně (zejména pominul zpochybnění existence pasivní žalobní legitimace ministerstva).

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti obsáhle cituje z rozsudku, odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a ze zákona o vysokých školách a správního řádu. Má za to, že dostatečně konkrétně rozvedl a specifikoval stanovisko Akreditační komise, nesouhlasí s názorem soudu, že v jeho rozhodnutí absentuje vlastní úvaha týkající se skutečností hodnocených Akreditační komisí, ale i dalších zjištěných skutečností, které ministra vedly k závěru o nesplnění podmínek pro udělení státního souhlasu. Ministr ve svém rozhodnutí konkretizoval zjištěné nedostatky personálního zajištění studijního programu a nedostatky státní závěrečné zkoušky.

[9] Se všemi uplatněnými námitkami v rozkladu se řádně vypořádal, jelikož na tyto námitky reagoval mj. citací standardů Akreditační komise i uvedením konkrétních výhrad k personálnímu zajištění. Dle jeho názoru není ani pravdou, že až ve vyjádření k žalobě rozvedl, jakými úvahami byl veden při posuzování uvedených námitek. Ve vyjádření k žalobě bylo toliko reagováno na konkrétní žalobní námitky a osvětlován podrobněji skutkový stav existující v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

[10] Dále rozvádí argumentaci, že se soud nevypořádal s jeho námitkou ve vyjádření k žalobě o pasivní žalobní legitimaci Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy. Nadále setrvává na názoru, že žalovaným mohl být pouze sám ministr. Závěrem upozorňuje na obtížnost postupu při novém posouzení věci. Od roku 2008 se změnilo nejenom školské právní předpisy, ale i podstatně zastaraly a staly se neaktuálními i údaje uváděné žalobkyní v jí předložené žádosti o státní souhlas (z roku 2008). Ministr by tak ve věci nemohl řádně meritorně rozhodnout, aniž by nejprve došlo k předchozímu rozsáhlému doplnění podkladů pro rozhodnutí a zjištění aktuálního skutkového stavu věci.

[11] Poukazuje na přepjatý formalismus městského soudu při aplikaci § 68 odst. 3 správního řádu, a proto Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalobkyně k podané kasační stížnosti uvádí, že plně souhlasí s rozhodnutím městského soudu, včetně toho, že rozkladové rozhodnutí ministra je rozhodnutím ministerstva, jehož je ministr součástí, a proto je ministerstvo pasivně legitimováno. Považuje stanovisko Akreditační komise za nepravdivé a zejména za nepřezkoumatelné. Pokud správní orgán I. stupně pracoval jen se skupinou nepublikujících odborníků, a ty vydává za reprezentanty všech plánovaných vyučujících, aniž by ve svém rozhodnutí uvedl, proč neuznává publikační činnost jiných vyučujících, provedl dokazování skutkového stavu neúplně.

[13] Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a přiznání náhrady nákladů řízení.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí krajského soudu splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námitky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[16] Veškerá výše uvedená kritéria napadené rozhodnutí městského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zcela zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost spočívá dle

stěžovatele v tom, že se městský soud nevypořádal zejména s jeho námitkou ve vyjádření k žalobě týkající se pasivní žalobní legitimace Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, kterou stěžovatel nadále zpochybňuje i v kasační stížnosti. Je pravdou, že městský soud výslovně nereagoval na námitku obsaženou ve vyjádření k žalobě, nicméně z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že „*nezohlednění důvodů uvedených ve vyjádření žalovaného k žalobě nemůže být vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a proto nevypořádá-li se soud s argumentací žalovaného, pak tím může ovlivnit kvalitu a sílu svého právního názoru, nikoli však zatížit své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti*“ (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 64/2009 – 153).

[17] K pasivní žalobní legitimaci Nejvyšší správní soud již dříve vyslovil (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS), že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Je proto věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo má skutečně být žalovaným, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce. Podle ustálené judikatury je při určování žalovaného správního orgánu vždy nutno odlišit, proti jakému úkonu je žaloba podávána a kdo je účastníkem řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2006, č. j. 4 As 57/2005 – 64).

[18] Pokud žaloba míří proti rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy, pak tato skutečnost procesní subjektivitu ministra nezakládá, neboť ministr není samostatným orgánem ministerstva, nýbrž pouze jeho funkční složkou sloužící mimo jiné k tomu, aby v případě rozhodnutí ministerstva, jako ústředního orgánu státní správy, bylo možno věc přezkoumat způsobem obdobným, jako se tomu děje v případě odvolání proti rozhodnutím orgánů státní správy, které nejsou ústředními orgány státní správy, tj. mají nad sebou v hierarchii správních orgánů nadřízený orgán. Žalovaným tak i v případě druhostupňového rozhodnutí zůstává orgán, který o věci rozhodoval již ve stupni prvním, tj. Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 129/2012 – 41). Městský soud dostal své povinnosti a jako s žalovaným jednal s tím, kdo jím má skutečně být, tj. s ministerstvem.

[19] Z předloženého správního spisu vyplývá, že dne 4. 2. 2008 byla stěžovateli doručena žádost žalobkyně o udělení státního souhlasu působit jako soukromá vysoká škola. Vzhledem k tomu, že žádost neměla předepsané náležitosti a trpěla dalšími nedostatky, byla žalobkyně přípisem ze dne 29. 2. 2008 vyzvána k jejich odstranění a řízení bylo za tím účelem přerušeno. Žádost byla doplněna podáními ze dne 30. 3. 2008, 21. 4. 2008 a 2. 5. 2008. Následně byla žádost postoupena k posouzení Akreditační komisi, která vyslovila nesouhlas s udělením státního souhlasu a s akreditací bakalářského studijního programu se zdůvodněním, že: „*[p]ersonální zajištění studijního programu je nedostatečné. Publikáční činnost vyučujících za posledních 5 let není buď žádná, nebo nemá odbornou vazbu na vyučovaný předmět. Skladba státní závěrečné zkoušky neodpovídá charakteru studijního programu*“. V návaznosti na toto stanovisko nebyl prvostupňovým rozhodnutím žalobkyni udělen státní souhlas působit jako soukromá vysoká škola. Ohledně personálního zajištění studijního programu i činnosti vysoké školy se správní orgán I. stupně s tímto stanoviskem Akreditační komise ztotožnil, aniž by jej nějakým bližším způsobem rozvedl.

[20] Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně rozklad ze dne 14. 8. 2008, ve kterém mj. poukázala na skutečnost, že jediným důvodem pro vydání negativního rozhodnutí je stanovisko Akreditační komise. V případě negativního stanoviska mělo být rozvedeno, v čem konkrétně spočívá nedostatečnost personálního zajištění a v čem konkrétně neodpovídá charakter studijního programu. Výše citované zdůvodnění Akreditační komise považovala za příliš obecné, paušální a nepřezkoumatelné. Uvedla seznam osob, u kterých nelze v žádném případě hovořit o nedostatku publikační činnosti bez vazby na vyučovaný předmět (zároveň dodala i přehled publikační činnosti uvedených vyučujících). Dále zdůraznila, že ostatní vyučující možná nemají bohatou publikační

činnost, nicméně se jedná o uznávané odborníky z praxe, kteří jsou rovněž schopni kvalifikovaně zajistit výuku. Podotkla, že kvalita pedagogického sboru je posuzována pouze z hlediska kritéria publikační činnosti, což je velmi jednostranné a ne zcela vypovídající. Ke stanovisku Akreditační komise ohledně státní zkoušky pak uvedla, že se k němu nelze vyjádřit, neboť je příliš obecné a nekonkrétní.

[21] V žalobou napadeném rozhodnutí ministr k rozkladovým námitkám uvedl, že Akreditační komise k žádosti o udělení státního souhlasu působit jako soukromá vysoká škola, resp. k jedinému předloženému studijnímu programu, nevydala souhlasné stanovisko a tato právní skutečnost sama o sobě znemožňuje rozkladu vyhovět, neboť stěžovatel je názorem Akreditační komise ve smyslu § 39 odst. 8 písm. a) zákona o vysokých školách vázán. Považoval za věcně správný názor Akreditační komise, kdy i mj. obsáhle citoval její standardy týkající se personálního zabezpečení studijního programu, a proto neshledal důvody pro následnou aplikaci ustanovení § 79 odst. 8 zákona o vysokých školách, který upravuje možnost vyzvat Akreditační komisi k novému jednání a následně k vydání nového stanoviska, popř. k odstranění nedostatků v odůvodnění, zjistí-li, že skutečnosti uvedené v odůvodnění nevydání souhlasného stanoviska Akreditační komise neodpovídají skutečnosti nebo zákonu.

[22] K personálním otázkám uvedl, že situace se ve srovnání s předchozím návrhem žalobkyně zásadně nezlepšila a v této souvislosti jmenoval šest vyučujících, kteří v posledních pěti letech nepublikovali, a dva vyučující, jejichž publikační činnost neměla vazbu na vyučovaný předmět. Dále poukázal na to, že kromě již zmiňovaných personálních nedostatků spočívajících zejména v absenci publikační činnosti u některých garantů jednotlivých oborů či v literární produkci, která nemá žádnou vazbu na garantovaný předmět, shledal nedostatek i v skladbě (resp. její nevyváženosti) státní závěrečné zkoušky, kdy stále přetrvává možnost, že ji student bude skládat ze dvou teoretických předmětů. Pozastavil se i nad charakterem předmětů „Finance místní správy“ a „Stavební právo“, které i nadále zůstaly povinně volitelnými. V závěru vypořádal procesní námitky žalobkyně.

[23] Při hodnocení sporné otázky, tj. přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů, postupoval Nejvyšší správní soud podle ustálené soudní judikatury (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, rozsudky NSS ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, či ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98), ze kterých vyplývá, že rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek. V rámci tohoto celku jsou správní orgány povinny zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonitost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené. (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109).

[24] V právě projednávané věci je nepochybné, že zásadním podkladem pro negativní rozhodnutí správních orgánů bylo stanovisko Akreditační komise. Jeho odůvodnění lze považovat za velmi stručné a obecné. I když stanovisko Akreditační komise bylo závazným podkladem pro rozhodnutí o neudělení státního souhlasu působit jako soukromá vysoká škola, nezbavuje tato okolnost správní orgány povinnosti postupovat ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, dle kterého je nutné v odůvodnění uvést důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení a jejich vyjádřeními k podkladům rozhodnutí. Správní orgán I. stupně této povinnosti nedostál, protože

ohledně personálního zajištění studijního programu a činnosti vysoké školy se se stanoviskem Akreditační komise ztotožnil bez bližšího odůvodnění. Zdejší soud hodnotil obě správní rozhodnutí z hlediska soudního přezkumu jako jeden celek. Žalobou napadené rozhodnutí je ve vztahu ke stanovisku Akreditační komise lépe odůvodněno, a to především díky reakci na některé rozkladové námitky. Nicméně i přesto nesplňuje kritéria přezkoumatelnosti vymezené výše citovanou judikaturou.

[25] Stěžovatel namítá, že dostatečně konkrétně rozvedl a specifikoval stanovisko Akreditační komise, neboť konkretizoval zjištěné nedostatky personálního zajištění studijního programu a nedostatky státní závěrečné zkoušky. Ze standardů Akreditační komise týkajících se personálního zabezpečení studijního programu však vyplývají i jiná kritéria, než publikační činnost. Dalším kritériem je např. rozsah úvazku působení akademického pracovníka na vysoké škole k zabezpečení vlastní výuky v příslušném akreditovaném studijním oboru, popř. k uskutečňování vědecké a výzkumné nebo další tvůrčí činnosti na vysoké škole, jehož obsah stěžovatel velmi detailně analyzoval ve vyjádření k žalobě. Nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným vyjádřením k žalobě.

[26] Za konkrétní rozvedení stanoviska Akreditační komise nepovažuje zdejší soud ani stručný závěr ministra o skladbě (resp. její nevyváženosti) státní závěrečné zkoušky, neboť stále přetrvává možnost, že ji student bude skládat ze dvou teoretických předmětů. Podle obsahu žádosti se státní závěrečná zkouška skládá ze tří předmětů, a to 1. Teorie práva, 2. Správní právo, 3. jeden volitelný předmět z předmětů Dějiny státu a práva, Finanční právo, Ústavní právo, Právo životního prostředí. Důvody, pro které by mohla být při určité kombinaci předmětů skladba státní závěrečné zkoušky nevyvážená, z odůvodnění rozhodnutí dovodit nelze.

[27] Zdejší soud se ztotožňuje i s hodnocením městského soudu, že v žalobou napadeném rozhodnutí nebyly vypořádány rozkladové námitky konkretizované již v odst. 4 tohoto rozsudku. Tvrzení stěžovatele, že na tyto námitky bylo mj. reagováno citací standardů Akreditační komise, nelze akceptovat, protože tyto standardy, pokud z nich stěžovatel vycházel, měly být nikoli citovány, ale konkrétně aplikovány na posuzovaný případ. K tomu došlo pouze ve vztahu k publikační činnosti vyučujících.

[28] Námitky poukazující na obtížnost postupu při novém posouzení věci nejsou pro hodnocení sporné otázky vůbec podstatné. Správní orgány jsou povinny posoudit žádost žalobkyně zákonem stanoveným způsobem, tj. řádně a přezkoumatelně, a to bez ohledu na případné obtíže při doplňování podkladů.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[30] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli.

[31] Zástupce žalobkyně v řízení o kasační stížnosti, doc. JUDr. Zdeněk Koudelka, Ph.D., učinil celkem dva úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif),

ve znění účinném pro projednávanou věc, dále jen („advokátní tarif“) a písemné podání soudu ve věci samé (vyjádření ke kasační stížnosti) [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Jelikož zástupce žalobkyně učinil úkony právní služby po novele advokátního tarifu provedené vyhláškou č. 486/2012 Sb., tak mu za jeden úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. Doc. JUDr. Zdeněk Koudelka, Ph.D. uvedl, že není plátcem DPH. Náhrada nákladů řízení proto činí 6 800 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2014

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu